

تاکید دوباره دولت بر حضور زنان در ورزشگاه روحانی: برخی نگران حضور زنان در ورزشگاه‌ها بودند

سلطانی فر: در ۱۰ استاد بوم

آمادگی پذیرایی از زنان را داریم

ویلموتس: بازیکنانم تاریخ‌سازی می‌کنند

بررسی یک شایعه داغ

پرسپولیس-انصاری فرد منتفی است

قرارداد ۷سال قبل با پرسپولیس: ۱/۲میلیارد در خواست ۶فصل قبل از باشگاه: ۱/۵میلیارد

موضع غیررسمی باشگاه: دنبال کریم نیستیم

عذرخواهی باشگاه استقلال از هواداران

استراماچونی مهاجم جدید می‌خواهد

فیفادی پر حادثه؛ مودریچ، بیل، سانچس و نیمار آسیب دیدند

زنگ خطر

طارمی: تیم جوان و باتجربه امتیاز بزرگ تیم ملی است

سر مقاله

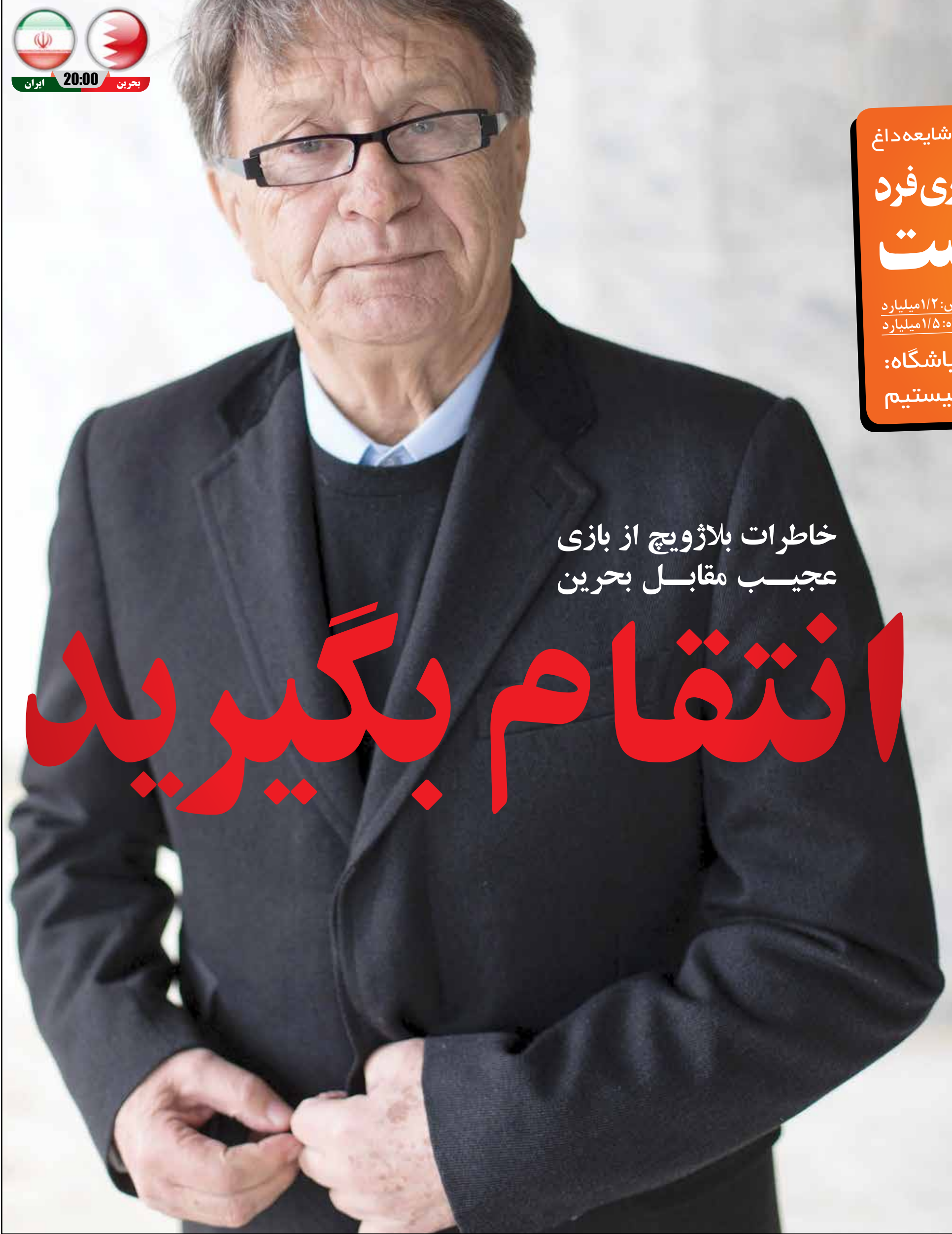
اولین چالش واقعی ویلموتس در پنجمین بازی ملی آغاز پروژه ۲۰۲۲؛ سربلندی در منامه

هر وقت به بازی با بحرین می‌رسیم، با یکسری قصه تکراری مواجه هستیم. قصه‌هایی که شاید برای اولین بار شنیدنی و جذاب باشد اما از فرط تکرار، کسالت بار شده‌اند. شاید بهتر باشد یک بار هم که شده کتاب جغرافی قدیمی که در آن نوشته شده بحرین روزگاری استان چهاردهم ایران بوده را کنار بگذاریم، هر وقت به منامه می‌رسیم خاطره شکست ۳-۱ یک در مقدماتی جام جهانی ۲۰۰۲ را زنده نکنیم، حکایت خنده دار غذای مسمومی را که در منامه به خورد ما دادند فراموش کنیم و برای صدمین بار خاطره تلخ جشن و شادمانی بحرینی‌ها با پرچم کشور دیگری را مرور نکنیم. حتی شکست‌های سنگین ۶ گله بحرینی‌ها در سال‌های ۵۴ و ۹۰ هم امروز دیگر مجالسی برای بازخوانی ندارد. یک بار بحرین در مسابقات مقدماتی جام جهانی ۲۰۰۲ مانع صعود تیم ملی شده و چهار سال بعد ایران در ورزشگاه آزادی با گل محمد نصرتی، صعود به جام جهانی را جشن گرفته. همه اینها به تاریخ پیوسته و امروز در مرحله مقدماتی جام جهانی ۲۰۲۲، هیچ کدام از این خاطرات، با شرایط امروز فوتبال دو کشور قابل مقایسه نیست.

امروز ایران در شرایطی مقابل بحرین قرار می‌گیرد که از ابتدا مشخص بود به نسبت مرحله اول مقدماتی جام جهانی، در گروه سختی قرار گرفته. در شرایطی که ژاپن به عنوان یکی از قدرت‌های آسیا با تاجیکستان، قرقیزستان، مغولستان و میانمار هم‌گروه شده و قطر قهرمان جام ملت‌های ۲۰۱۹ آسیا، فقط عمان، افغانستان، هند و بنگلادش را در گروهش می‌بیند، ایران برای صعود به مرحله بعدی باید بالاتر از عراق و بحرین قرار بگیرد که در مقایسه با هم‌گروه‌های او این و قطر، تیم‌های به مراتب بهتری هستند.

وضعیت گروه سسی (C) که ایران در آن حضور دارد به گونه‌ای است که بعید به نظر می‌رسد کامیوج و هنگ کنگ نقشی تعیین کننده در تیم صعود کننده داشته باشند و احتمالاً در تمام ۶ مسابقه‌ای که با ایران، بحرین و عراق برگزار می‌کنند، شکست می‌خورند. فراموش نکنیم که در این صعود مستقیم از این گروه ندارد. به بیان دیگر، بحرین به مرحله بعد را نمی‌گیرند و فقط ۴ تیم دوم که امتیازهای بیشتری می‌گیرند، می‌توانند به مرحله دوم مقدماتی صعود کنند. به زبان ساده‌تر از ایران دو ورزشگاه آزادی، بسیار سخت و بحرین است که سرنوشت صعود در این گروه را مشخص می‌کند. در این شرایط، هر شکست احتمالی مقابل بحرین یا عراق می‌تواند کار صعود به مرحله بعد را با چالش‌های جدی مواجه کند.

در این موقعیت، «بناختن در زمین حریف» احتمالاً اولین استراتژی تیم ملی است. یعنی همان کاری که عراق در منامه کرد و اگر ایران هم در ورزشگاه آزادی، بسیار سخت شکست بیرون بیاید، معادلات صدر جدول فقط به ایران و عراق محدود می‌شود و آن وقت است که بحرین تقریباً یحقی برای صعود مستقیم از این گروه ندارد. به بیان دیگر، بحرین در بازی امروز حتی اگر با نتیجه مساوی زمین را ترک کند، عملاً از چرخه تیم‌های مدعی صدرنشینی خارج می‌شود چرا که امتیاز گرفتن از ایران در ورزشگاه آزادی، بسیار سخت خواهد بود. در واقع بازی امروز ایران و بحرین، بیش از آنکه برای ایران تعیین کننده باشد، برای بحرین سرنوشت ساز است و این نکته‌ای است که مارک ویلموتس هم به خوبی از آن آگاه است. ویلموتس بعد از دو بازی دوستانه و دو بازی رسمی ساده، حالا در پنجمین تجربه مربیگری‌اش در تیم ملی ایران، به یک آزمون واقعی رسیده: نبرد در منامه و اولین گام برای صعود به جام جهانی قطر.

خاطرات بلاژویچ از بازی عجیب مقابل بحرین

انتقام بگیرید

روزگار سپری شده مرد سالخورده

می‌رود با سر بازی، از آن روزهای پرالتهاب ۱۸ سال می‌گذرد، روزهایی که روزنامه خبر ورزشی کمر بسته بود به شلاق زدن بلاژویچ. می‌گفتند پیرمرد دلال سیاهکاری است که دارد به فوتبال ما خیانت می‌کند. بر تیراژترین روزنامه ورزشی ایران بود که موج می‌ساخت چیزی مثل سال‌های درخشش برنامه نود. به همان اندازه تأثیرگذار، روی هواداران، روی بازیکنان و احتمالاً روی خود بلاژویچ که اهل روزنامه خواندن بود.

در بازی‌های مقدماتی جام جهانی ۲۰۰۲ میروسلاو بلاژویچ سرسمری تیم ملی فوتبال ایران بود. یک سرمربی پرشور که در برنامه‌های تلویزیونی با هیجان حرف می‌زد و به بازیکنان تیم ایران با لقب‌هایی چون «آسمان خراش» و «پرنده آسمانی» و... روحیه می‌داد.

مرد کروات، آنقدر پیش رفت که حاشیه‌های تیم بر متن چربید. حتی صفای فراهانی که مرد بی‌غماضی بود هم نمی‌توانست مهارش کند. وقتی حرف می‌زد و رضا چلنگر آن

بلاژویچ: انتقام بگیرد

سفر تیم ملی به منامه همیشه یادآور شکست تلخ مقابل بحرین و ناکامی در راه صعود به جام جهانی ۲۰۰۲ است. میروسلاو بلاژویچ در آن دوره تیم خوبی ساخته بود که فوتبال جذابی بازی می‌کرد و امید زیادی برای صعود داشت، ولی شکست غیرمنتظره در منامه آرزوهای رسیدن به اولین جام جهانی آسیایی را بر باد داد. به بهانه بازی امشب در منامه با بلاژویچ تماس گرفتیم تا اتفاقات تلخ آن روز را مرور کنیم. او در پاسخ به اینکه اتفاقات فوتبال ایران را چقدر دنبال می‌کند، می‌گوید: «ایران وطن دوم من است. ایرانی‌ها مثل هموطنان من هستند و اتفاقات فوتبال ایران را دنبال می‌کنم». پس از او درباره بازی منامه و تقابل دوباره با بحرین می‌پرسم. پیرمرد کروات می‌گوید: «از آن بازی خاطرات بدی دارم. امیدوارم بتوانید انتقام آن شکست را بگیرید.» از او می‌پرسیم که اتفاقات آن بازی را برایمان بازگو کند. بلاژ می‌گوید: «آن بازی حرف و حدیث‌های زیادی داشت و می‌توانم ساعت‌ها درباره‌اش صحبت کنم. آن شب ما در آستانه صعود بودیم و حساسیت زیادی بازی بازیکنان را مضطرب کرده بود. ولی بحرینی‌ها چنین شرایطی نداشتند و با خیال راحت بازی می‌کردند. آنها با خشونت بالا به دنبال متوقف کردن بازیکنان ما بودند و داور نسبت به خطاهای پرشمار میزبان بی‌تفاوت بود ولی ما باید خودمان را بابت این شکست سرزنش کنیم، چون تا جام جهانی فقط یک برد فاصله داشتیم». بلاژویچ اضافه کرد: «آن تیم خیلی خوب و مستعد بود و اگر به فیلارمونیک اتریش را به هم بریزد.»

پسری که سال ۲۰۰۱ به دنیا آمده حالا با دانشگاه

سر مقاله

آرمن ساروفنیان

وعدۀ ویلموتس برای فوتبال ایران چیست؟

فوتبال ته‌اجمی؛ از واقعیت درون زمین تا مانور تبلیغاتی

بعد از برد دو بر صفر هلند مقابل شیلی در جام جهانی ۲۰۱۴، یکی از خبرنگاران در نشست خبری از فان‌خال پرسید که آیا می‌پذیرد تیمش با بازی دفاعی توانسته به پیروزی برسد؟ سرمربی وقت هلند از این سؤال خشمگین شد و از آن خبرنگار خواست که برایش بازی دفاعی و هجومی را تعریف کند. در ادامه این جسدل فان‌خال در توضیح سبک بازی هلند گفت: «استراتژی که برای تیم‌تان تعریف می‌کنید باید به شما کمک کند برنده شوید. ما فضای زیادی به حریف نمی‌دهیم و در عوض می‌توانیم فرصت بسازیم. نتیجه هم این را تأیید می‌کند. اگر غیر از این بود شما سرم را از بدن جدا می‌کردید!»

هلند پیش از سفر به برزیل در بازی‌های تدارکاتی دو نتیجه ضعیف گرفت و فان‌خال در آستانه تورنمنت ناگهان چیدمان تیمش را از ۳-۲-۴ به ۲-۲-۵ تغییر داد؛ سیستمی اصطلاحاً دفاعی که با انتقادهای نسبتاً زیادی روبه‌رو شد. این حال هلند توانست با زدن ۵ گل به اسپانیا و شکست دادن استرالیا و شیلی سرگروه شود و در نهایت به رده سوم جهان رسید.

بهانه مرور مجادله سالن کنفرانس ورزشگاه سانوپالو بحث‌هایی است که این روزها درباره تعبیر روش بازی تیم ملی از دفاعی به هجومی مطرح می‌شود. برد پرگل مقابل کامبوج هم ظاهراً دلیلی است برای تأیید این‌نظریه. اولین بار در مصاحبه تاج و سایر مدیران فدراسیون بود که نام ویلموتس و فوتبال هجومی کنار هم مطرح شد. آنها مدعی بودند برای جانشینی کی‌روش به دنبال یک مربی هستند که طرفدار فوتبال تهاجمی باشد. ادعای فدراسیون با استقلال گروهی روبه‌رو شد که دل خوشی از مربی پرتغالی نداشتند و او را به ارائه فوتبال دفاعی متهم می‌کردند. ویلموتس هم با زیرکی روی این موج سوار شد و در نشست‌های خبری دائماً یادآوری می‌کند که طرفدار فوتبال تهاجمی است. او روز گذشته در نشست خبری بازی با بحرین هم حرف‌های قبلی‌اش را تکرار کرد و گفت: «هدف اولیه من تغییر فلسفه تیم ملی جهت ارائه بازی تهاجمی با صعود به جام جهانی و جام ملتها خواهد بود.»

به واکنش تورریسمین هلندی برگردیم که از آن خبرنگار خواست فوتبال هجومی را تعریف کند. المان‌های تفکیک فوتبال دفاعی از فوتبال هجومی چیست؟ آیا چیدمان تیم به تنهایی سند محکمی برای تهاجمی بودن است؟ مثلاً تیمی که با ۳ مدافع بازی می‌کند از تیمی که ۴ مدافع دارد هجومی‌تر است؟ تیمی که دو مهاجم دارد از تیمی که با یک مهاجم بازی می‌کند، میل بیشتری برای حمله دارد؟ مالکیت توپ ملاک هجومی بازی کردن است؟

فوتبال هجومی مفهوم پیچیدهای است که نمی‌توان تعریفی یک خطی برای آن پیدا کرد و حتی در تیم‌های درجه یک فوتبال جهان هم بین کادر فنی و منتقدان محل بحث است، پس آنچه فدراسیون فوتبال و ویلموتس وعده‌اش را به فوتبال ایران می‌دهند نه با برد پرگل مقابل کامبوج نه با تأکید چندباره در نشست‌های خبری قابل اثبات نیست.

این بحث ما را به سؤال دیگری هم می‌رساند: آیا فوتبال هجومی برای تیم ملی یک ارزش است؟ فوتبال که باشگاه‌های بزرگ اروپایی مثل بارسا و رئال برای راضی نگه داشتن هواداران جهانی و گردش چرخ اقتصادی مجبور به اجرائش هستند، برای تیم‌های ملی هم صدق می‌کند؟

فلسفه مربیگری در تیم‌های ملی به دلیل زمان کم آماده‌سازی و حضور در مسابقات حذفی در برابر تیم‌های باشگاهی که در لیگ شرکت می‌کنند، متفاوت است. مربی در تیم ملی حق اشتباه ندارد و اولین اشتباه می‌تواند آخرین باشد. در مسابقاتی مثل جام جهانی یا جام ملت‌های آسیا یک سهل‌انگاری در دفاع یا یک بازی بد می‌تواند به قیمت حذف تمام شود. در چنین شرایطی ویلموتس می‌تواند احتیاط را کنار بگذارد و با شعار فوتبال هجومی به دفاع حریف بزند؟ یا در صورت ناکامی طرفداران فوتبال هجومی حاضرند همچنان پای این جریان بایستند یا به قول فان‌خال سر مربی از تنش جدا می‌کنند؟ هنوز برای افضات درباره عملکرد ویلموتس زود است و بعد از بازی‌های سنگین‌تر می‌توان درباره تغییر رویه تیم صحبت کرد. آنجا ثابت می‌شود که وعده‌اش برای پیساده کردن هجومی هجومی چقدر واقعیت داشته و این تغییر سبک (اگر عملی شود) چقدر به نفع تیم ملی خواهد بود. آنچه ویلموتس این روزها در نشست‌های خبری وعده‌اش را می‌دهد بیش از آنکه یک اظهارنظر فنی و کارشناسی باشد بیشتر به مانور تبلیغاتی و حتی شعار پوپولیستی شباهت دارد. طبیعی است که تمام مربیان دوست دارند برنده باشند و تیم‌شان به گل‌های زیادی برسد، ولی دستیابی همزمان به این دو هدف چقدر ممکن است و هزینه‌های احتمالی چیست؟

مربیان معمولاً وقتی تیم جدیدی تحویل می‌گیرند، مهم‌ترین نکته را رسیدن به تعادل بین حمله و دفاع می‌دانند. کی‌روش توانسته بود این تعادل را با ساختن بلوک دفاعی محکم‌ش در دست آورد. ویلموتس این رسیدن به ایده فوتبال تهاجمی حاضر است چقدر ریسک کند و بلوک دفاعی تیمش را به هم بریزد؟ آیا مربی بلژیکی که برابر تیم‌هایی مثل ژاپن یا کره جنوبی هم حاضر خواهد شد به قیمت کم کردن لایه‌های دفاعی تیمش با نفرت زیاد حمله کند؟

بازی امشب با بحرین محک نسبتاً سختی برای تیم ویلموتس است، ولی برای پاسخ دقیق این سؤالات بهتر است تا محرم آخر مقدماتی جام جهانی صبر کنیم.